

משכן אהוד

מאת הרב עמיחי כנרתי

מוסדות בית מדרש
איתמר
ישיבה גבוהה וכולל

שאלות לפרשת אמור

מדוע בתוך פרשת המועדות, ממש באמצעם, מובא לפתע פסוק שמדבר על מתנות עניים, מצוות פאה ולקט?

רש"י מביא דברי חז"ל הנפלאים: "אמר רבי אבדימס ברבי יוסף: מה ראה הכתוב ליתנה באמצע הרגלים, פסח ועצרת מכאן וראש השנה ויום הכפורים והחג מכאן? ללמדך שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי, מעלין עליו כאילו בנה בית המקדש והקריב קרבנותיו בתוכו". המועדות בישראל, כולם יודעים מה הם. איזו התרוממות רוח, קירבת השם, תפילות מיוחדות. מי יוכל לתאר את רוח ישראל בחג שבועות? בפסח? בסוכות? ראש השנה? יום כיפור? לעילא ולעילא!

יש עוד דרך להגיע לקירבת השם: לתת צדקה לעניים, לגמול חסדים. אולי פחות מרגישים אז "אורות גבוהים", הרגשה רוחנית, אבל כל פעולה כזאת של הטבה היא כבנין בית המקדש והקרבנות!

אפשר בהחלט להתרגש מהרוממות וקירבת השם בשעה זו, כמו שעת נעילה ביום כיפור ותקיעת שופר בראש השנה. שנזכה!

מה הלקח הגדול מפרשת המקלל?

"וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי". התחילו במריבה. והמריבה גרמה לכל הדבר הנורא שקרה: "ויקוב את השם ויקלל". שפל שאין כדוגמתו, וחייב סקילה.

חז"ל במדרש אמרו לנו דבר פשוט: "אין דבר טוב ואין שלום יוצא מתוך מריבה". אולי אתה צודק, אולי באמת השני אשם, אבל תזכור שמריבה יודעים מהיכן מתחילה ולא יודעים היכן היא מסתיימת, השם ירחם.

לכן התורה וחז"ל הדגישו כל הזמן את מידת השלום, וכמה ויתורים צריך לעשות עבורה ["שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים לעשות שלום בין איש לאשתו"!] .

ואם נשים לב ברכת כהנים, שמונה עשרה ואפילו ברכת המזון (לפי המנהג בפסוקים בסוף) מסתיימים ב"שלום", המידה החשובה כל כך לחיים טובים וגם להשראת שכינה בתוכנו.